

Veninder
Kærlighed
intriger

Et velgørende slag i bolledejen. Nu er det på tide at komme sig over fordums store bedrifter. Se frem mod nye horisonter og glem alt om Bille, Søren og Nils. Læs et forfriskende bud på ungdomsfilmens fremtid.

Fem måneders langt sejt træk og indædt kamp for at bringe filmklubbetanken til Sydafrika er overstået. Læs den umiddelbare følelsesbårne reaktion på at have været en del af programmet.

Endnu fire unge har været til Giffoni Film Festival som jurymedlemmer. Ikke alt var fryd & gammen, men tilbage står indtrykket af at have været del af et internationalt fællesskab.

Gentofte har været i strid modvind. Og har konstateret, at modgang kan gøre stærk. I hvert fald har klubben ikke opgivet kampen om medlemmerne.

Har dokumentarfilmen en fremtid i filmklubberne? Spørgsmålet rejses og to korte film fra genren omtales.

4-5 PRÅSEN

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber
PRÅSEN • Nr. 3 • Oktober 2012

DaBUF's Nyhedsbrev udgives af:

Landsforeningen Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

Tagsensvej 85 E, 1. sal, 2200 Kbh. N

Tlf.: 33 21 41 76

Fax: 33 21 41 60

www.dabuf.dk

sekr@dabuf.dk

Pråsen udsendes fire gange årligt til samtlige medlemsklubber, bestyrelser og samarbejdspartnere.

Ansh. redaktør: Tina Just Hahn

Redaktør: Kim Bruun

I øvrigt i redaktionen: Flemming Riedel, Karen Damm Obel, Mads Würtz Gammelmark, Mette Wolfhagen Linnebjerg og Liselotte Bjerg

Layout: Japi-Form

Tryk: Trundholm Tryk, Vig

Oplag: 600 eksemplarer

Distribution: DaBUF

ISSN-nr.: 1603-2519

Næste nummer udkommer primo december 2012.

Deadline 15. november 2012.

Forsidefoto:
You and me forever.
Med sin nye ungdomsfilm viser Kaspar Munk, at Pråsen han modtog fra DaBUF ikke var ufortjent. Han puster nyt liv i genren, og filmen er blevet vel modtaget af såvel kritikere som publikum.

Leder JUBIII!!

60 år ung er DaBUF i fuld gang med at se på sig selv for at imødekomme de udfordringer, fremtiden og jeres forventninger må bringe.

Vi har meget at glæde os over i disse måneder, sæsonstart i filmklubberne, jubilæum i DaBUF og fremtidsprojekterne. Vi har også et par bekymringer såsom, hvorvidt vi kan få filmene i de formater, vi kan bruge hos os, og hvorvidt vi har valgt de rigtige film og arrangementer til vores forskellige grupper. En ting er dog altid sikker, og det er, at når børnene og de unge dukker op med deres medlemskort og store forventninger til forestillingen, ja så forsvinder alle trængsler fra vores sind og vi glæder os med flokken og ved, hvorfor vi er engageret i filmklubarbejdet.

Vi (DaBUFs bestyrelse og sekretariat) glæder os til at hilse på så mange af jer som muligt den 2. november, hvor DaBUF fylder 60 år. Der er blevet sendt en invitation ud til alle klubber og samarbejdspartnere. For klubberne bliver der tale om et helt weekend arrangement. Den 3. november bliver der afholdt et kursus, hvor I kan blive klogere på, hvorfor og hvordan man laver indledninger. Den 4. november er der så rundvisning på Nordisk film, hvor man kan få et indblik i filmhistorien.

Dette år er vi i DaBUF startet med at se på fremtiden, hvad kan den bringe os, og hvad kan vi bringe den. Vi har bedt Jan Helmer-Petersen om at være os behjælpelig med at se i krystalkuglen, og jer i klubberne om at hjælpe til med at finde potentialerne for hver jeres klub. Der bliver i disse dage sendt spørgeskemaer ud til klubberne, som skal hjælpe DaBUF med at planlægge regionsmøder med det indhold, der passer til netop jeres område og ønsker.

Jan vil være den der leder regionsmøderne, og han vil være de enkelte klubber behjælpelig med udvikling af nye tiltag eller omlægning af en struktur, man ønsker forandret. Som det kom frem på workshoppen på Landsseminaret, bobler bestyrelsesmedlemmerne i klubberne af idéer. Det var meget spændende projekter, der blev lagt for dagen. Dem vil vi gerne følge op på således, at vi i de kommende år kan se forskellige tiltag landet over, som kan inspirere os alle til at gå i gang. Vi vil både støtte med menneskelige resurser og økonomi, således at vi sikrer, at de idéer, I har, kan blive ført ud i virkeligheden, uden at det betyder for store omkostninger for jer og jeres klub.

I dette nummer af Pråsen har vi fået tilladelse til at bringe en kronik af Anders Lysne, ph.d stipendiat ved Oslo Universitet. Kronikken har tidligere været bragt i dagbladet Information. Med Anders Lysnes spændende tanker om ungdomsfilm, håber vi at få skudt en debat i gang om, hvor denne forkætrede udtryksform bevæger sig hen. Et arbejde vi også fortsætter på næste års landsseminar.

Som noget nyt sidste sæson lavede Odsherred Maraton for de 9 – 12 årige med stor succes, det prøver de igen i år, og vil meget gerne være andre klubber behjælpelig med at komme i gang, hvis I ønsker det.

Glostrup forsøger sig med at lave forestillinger for udviklingshæmmede. Det bliver spændende at følge, om der er et ønske fra forældrene om at tage imod tilbuddet om at komme

med deres børn i biografen. DaBUF yder økonomisk hjælp.

Odsherred har også inviteret ny tilflyttede flygtninge med eller uden danskundskaber til gratis at deltage i forestillingerne et år for at få et indblik i den side af den danske kultur.

Odsherreds gymnasium afholder deres første klubforestilling medio oktober, arrangeret af tre unge og én lærer på gymnasiet. DaBUF yder økonomisk hjælp.

Som det ses, er der spændende tiltag i støbeskeen, som vi kommer til at høre mere om i det kommende år. Har I allerede nu lyst til at vide mere om det igangværende, kan I henvende jer til DaBUF eller de involverede klubber.

Jeg vil ønske alle en god sæson og vi ses til de forskellige arrangementer i DaBUF regi.

Tina Just Hahn

- Tina Just Hahn
- Landsformand

Forbandede ungdomsfilm

Lad os glemme Bille August, Søren Kragh-Jacobsen og Nils Malmros. Exit Elin og Mulle. Først da kan dansk ungdomsfilm komme videre

Skrevet af: Anders Lysne

Ungdomsfilmene *You & Me Forever* har netop haft premiere. Og er man filmelsker, er der grund til at være glad. Ikke kun fordi instruktøren Kaspar Munk, hvis forrige film var den fine *Hold om mig*, er et lovende navn i dansk film, men fordi der i det hele taget stadig findes danske filminstruktører, der gider at lave ungdomsfilm. Dansk ungdomsfilm er nemlig i krise. Dyb krise. I hvert fald hvis man skal tro filmmagasinet *Ekko*, der er gået så vidt som til at erklære genren død herhjemme.

Hvornår ser vi Bella fra Twilight eller Kattua fra Hunger Games i en dansk ungdomsfilm? Behøver det hele være så realistisk og alvorligt?

Men også blandt filmproducenter og hos Det Danske Filminstitut er der bekymring. Er den engang så hæderkronede danske filmtradition for at skildre følsomme unge en saga blot? Det sidste søm blev øjensynligt slået i kisten sidste efterår med de to film *Skyskraber* og *Magi i luften* af henholdsvis Rune Schjøtt og Simon Staho, der solgte 3.848 biografbilletter. Tilsammen. Det er, skulle nogen være i tvivl, et

ikke særligt imponerende tal. En fiasko for instruktørerne, for biograferne og for dansk film i det hele taget.

Dårlige biograftal og negative historier bærer dog næppe skylden alene. Men hvor ligger hunden så begravet? Handler det om, at danske instruktører ikke oplever det som udfordrende nok at lave en ungdomsfilm? Eller føler de, at de er nødt til at følge en bestemt opskrift, som de bare ikke kan genkende sig selv i? Eller er det simpelthen markedsføringen, den er gal med? Svaret blæser i vinden, og publikum blæser med – desværre langt væk fra ungdomsfilmene.

Selv har jeg ikke noget enkelt svar, for det tror jeg ikke findes. Men faktum er, at dansk ungdomsfilm havde en storhedstid i 1970'erne og 1980'erne, som vi aldrig rigtig er kommet os over.

Forbandelsen Malmros

Det var dengang Bille August, Søren Kragh-Jacobsen og Nils Malmros satte levende billeder på det at være ung og sårbar. Billeder, der var så citerende og realistiske, at de i dag er blevet en del af vores kollektive erindring om ungdommens følelseskraft. Film som *Zappa, Vil du se min smukke navle?* og *Kundskabens træ* var med til at sikre dansk børne- og ungdomsfilm både opmærksomhed i udlandet og en særlig filmpolitisk status herhjemme med egen filmkonsulent og egen støtteordning, der den dag i dag stadig udgør 25 procent af den samlede filmstøtte.

At filmene fra denne guldalder stadig tårner sig op som forbilleder blandt

Skyskraber er en af de ungdomsfilm, som til trods for en fremragende historie og eminent skuespil aldrig rigtig slog an i biograferne. Nordisk Film.

professionelle filmfolk og menige filmelskere er både selvfølgelig og forment.

Men deres udødelighed viser også, at det at stå på skuldrene af giganter er skæbnesvangert, fordi skyggen af Malmros og August ikke er til at komme ud af. De gamle film er blevet de nyes forbandelse, når diskussionen om ungdomsfilmene og forsøget på at fortælle filmhistorier om det at være ung igen og igen ender i spørgsmålet, hvorvidt de nye film nu er lige så gode som de gamle.

Men det er en urealistisk sammenligning og en forfjetet diskussion.

De film, der kom ud af 1970'erne og 1980'erne, udsprang af samfundet, som det så ud dengang. Filmene excellerer i en realisme, der er blevet et af dansk films fremmeste varemærker. Men den virkelighed, de så for-

nemt gengiver, har forandret sig, og det samme har de unge, der bebor den. Alligevel bliver vi ved med at spejle efter Elin og Mulle.

Velmenende problemfilm

Kaspar Munk er et godt eksempel på det modsatte, fordi han tør tage livet tag med genren på sin egen måde. Det samme gælder Rune Schjøtt og Simon Staho. På vidt forskellige måde repræsenterer deres film et forsøg på at træde ud af fortiden og ind i fremtiden. Ligesom Christian E. Christiansen (*Råzone*), Christina Rosen-dahl (*Supervoksen*) og Hella Joof (*Se min kjole*) før dem.

Ungdomsfilmene har de senere år fået det kedelige stempel, at de altid ligner hinanden. Og selv om der altså findes gode eksempler på det modsatte, er den beskyldning i det store hele desværre ikke helt ubegrundet.

Alt for ofte er danske ungdomsfilm endt som velmenende problemfilm, der bruger flere kræfter på at formidle en pædagogisk pointe end på at fortælle en effektiv og engagerende historie.

Men en væsentlig tilføjelse, som ofte er helt fraværende i diskussionen, er, at ungdomsfilm blot afspejler en – for så vidt helt naturlig – tendens i dansk film generelt. Nemlig at ikke alle film er eller kan være lige gode eller lige vellykkede. Også her er listen af overtydelige dramaer og let forglemmelige komedier lang.

Dårlige film kan ikke forebygges, på samme måde som gode film kan være svære at forudsige. I 1998 var der ingen på den anden side af sundet, der havde forudset den succes, som den debuterende svenske instruktør Lukas Moodysson fik med sin lige dele rå og sympatiske ungdomsfilm *Fucking Åmål*.

Den film lykkedes, fordi rammerne var lagt til rette, og fordi det nødvendige talent var til stede og klar.

Derfor er det selvfølgelig også nødvendigt at være kritisk over for dansk film, filmpolitikken, filmuddannelsen og filmproduktionen. Fungerer vores støttesystemer? Bidrager de til at opfange de kreative kræfter? Er vi gode nok til at uddanne og anvende netop disse kræfter? Det er den slags spørgsmål, vi først og fremmest bør stille, når vi diskuterer ungdomsfilm (og dansk film i det hele taget!). Ikke om filmene nu er lige så gode, som vi synes, de var før i tiden. For hvordan skal det dog kunne hjælpe den kreative proces?

Lad film være drømme

Det er på tide at komme videre. Fortidens meritter er bedre brugt som en trampolin for kreativitet end som målestok for kvalitet. Jeg sidder ikke med en succesopskrift på den gode

ungdomsfilm. Hvis jeg gjorde, havde jeg lagt den i de rigtige hænder for længst. Men helt konkret tror jeg, at der er tre ting, der kan være med til at restituere den trætte – men altså i mine øjne langt fra døde – patient: For det første skal vi turde at gå mere indirekte til temaerne. Turde slække lidt på realismen og erkende, at der er en grund til, at *Twilight*-Bella og Harry Potter trækker så mange unge i biografen. Ungdomslivet behøver nemlig ikke per definition at blive fremstillet én-til-én.

»Film er drømme og mareridt, og det er det, der lokker folk i biografen,« sagde børne- og ungdomsfilmkonsulent Rasmus Horskjær i denne avis (Information) ved sin tiltrædelse i 2010. Lad det være en opfordring, der ikke bliver glemt.

For det andet skal vi droppe kasetænkningen. De unge gider ikke se ungdomsfilm. Ikke fordi de ikke vil se

film om det at være ung, de gider bare ikke blive belært. Som alle andre opfatter de ikke sig selv som en målgruppe, men som det, de rent faktisk er: en stor gruppe af meget forskellige individer, der tilfældigvis er i samme aldersgruppe. Det betyder ikke, at vi skal holde op med at lave film til børn og unge. Vi skal bare holde op med at prøve at lære dem noget. Sidst, men ikke mindst, handler det altså ikke om at skulle leve op til Malmros og co., men netop at turde lade være. At komme videre. Det gælder ikke kun filminstruktører og manuskriptforfattere, men alle, der beskæftiger sig med ungdomsfilm. Som filmelsker tror jeg på, at vi stadig har det i os. Vi kan stadig lave gode ungdomsfilm i Danmark, uden at det behøver at blive klamt kommercielt eller påfaldende pædagogisk. Men det kræver, at vi glemmer 1970'erne, glemmer 1980'erne. Exit Elin og Mulle. Lad os droppe nostalgien – ellers kommer vi aldrig videre.

60 års fødselsdag

I anledning af DaBUFs 60 års fødselsdag fredag den 2. november fejrer vi filmen, formidlingen og os selv hele weekenden 2. til 4. november.

Fredag den 2. november fra kl. 14.30 – 18.00 åbner vi dørene for vores filmklubber, udlejere og samarbejdspartnere til lækkerier, hygge og et lille glas.

Arrangementet finder sted i DaBUFs lokaler Tagensvej 85E, 1 Sal. 2200 København N

HVORDAN INDLEDER JEG EN FILM?

Kurset, som rigtig mange klubber har opfordret DaBUF til at afholde, kommer NU og finder sted lørdag d. 3. november 2012

i DUFs lokaler, Scherfigsvej 5, 2100 København Ø

Vi opfordrer til, at man medbringer sit eget klubprogram, så der kan arbejdes ud fra film, der er relevante for den enkelte. Medbring også gerne DaBUFs filmkatalog 2012/2013 samt, hvis det er muligt, en PC til eget brug. DaBUF kan kun skaffe et begrænset antal!

PRIS: kr. 75,- I anledning af jubilæet er kurset gratis, du betaler kun for sandwich og drikkevarer.

Der er plads til 40 deltagere, så tilmelding foregår efter "først til mølle" princippet.

Rundvisning på

NORDISK FILMS STUDIER

Søndag d. 4. november 2012

Som en del af DaBUFs jubilæumsweekend inviteres til en spændende dag for "klubfolk" fra hele landet. Denne dags arrangement finder sted på Nordisk Films Studier, Mosedalvej 14 i Valby.

Rundvisningen vil bringe jer gennem de store, røde, atmosfærefyldte bygninger, hvor fortidens elskede filmskikkelser har huseret og hvor der er minder fra både "Løvejagten på Elleore" og Olsen-Banden-filmene. I vil også komme gennem studier, hvor mange kendte TV produktioner er blevet og stadig bliver optaget.

For alle tre arrangementer gælder det, at tilmelding skal ske til DaBUFs sekretariat, sekr@dabuf.dk senest torsdag d. 25. oktober 2012

Vi glæder os til at se jer.

Venlig hilsen

Jubilæumsudvalget

v/ Flemming Riedel, 60 71 63 68

Hakuna Matata

Hvad fårefringen helt præcist går ud på, bliver aldrig rigtig klart. Men klart er det, at vi ikke ville være den foruden.

Det er fredag d.10. augus, solen står højt på den blå klare himmel, klokken har netop passeret 13.00. Journalisterne har forladt "Workers Museum" og yderligere 40-50 klubmedlemmer driver langsomt mod udgangen. De seks ungdomsledere og projektmanageren fanger i et splitsekund hinandens blikke. Alle stivner. Hårene rejser sig. Den voldsomt intense stemning er svær at beskrive. En atmosfære, som vi hidtil ikke har oplevet på den lokation, hvor vi ellers har brugt adskillige timer og afholdt stort set alle vores arrangementer for filmklubberne i løbet af de sidste fem måneder. Lige fra filmvisninger,

workshops, evaluering, og nu her i dag; den omtalte, længeventede pressekonference. Lykke og udmattelse er måske de to ord, der bedst beskriver følelserne. "We did it", "It is over" skrider vi kort tid efter i munden på hinanden. Vores arbejde på filmklub-projektet er slut.

Efter fem fremragende, fabelagtige, absolut fantastiske, men også ubarmhjertigt hårde og udfordrende måneder, kan vi endelig ånde lettede, stolte og tilfredse op.

Med i alt fem fungerende og to yderst potentielle filmklubber, må vi sande, at nye fodspor er blevet trådt i Johan-

nesburg. Vi har fået etableret en organisation, ACDC Film Clubs, der bygger på demokrati og system i filmklubber. De adskillige workshops, vi har afholdt, har bl.a. hjulpet de unge frivillige til at opnå en demokratisk forståelse af foreningsarbejdet i filmklubber. I hver filmklub finder man nu unge mennesker, der ved noget om projektstyring og event-planlægning. Og noget om kommunikation og markedsføring, og noget om, hvordan man vælger film, der passer til det samfund og den målgruppe, man ønsker at vise film for.

Pressekonferencen er veloverstået, og vi er trætte. Nogle ungdomsledere tager på safaritur med familie og venner; andre vil hjem og slappe af. Et vigtigt ærinde kan dog ikke undgås. Nogle må af sted for at handle det får, der i aften skal slagtes i haven. En af de mange mærkværdige sydafrikanske traditioner, som vi blegfede, kødelskere fra Danmark, skal nå at opleve, inden den snarlige hjemrejse ugen efter.

Udover den traumatiske fårefring, som ingen af os i øvrigt ville have været foruden, har vi mødt rigtig mange udfordringer på vores rejse. I Sydafrika er det ikke kun traditionerne, der er anderledes end dem, vi kender til i Danmark. Det er et andet univers, hvor ingen af os tre danskere nogensinde har bevæget os før. Trods de mange projekt-relaterede og personlige succeser, har vi til tider været helt ude af den, følt os magtesløse og ikke mindst; har vi frosset! For os alle sammen var den iskolde sydafrikanske vinter en udfordring, der skulle arbejdes ind i projektet. Det kan være ganske lunt udenfor, men indenfor er det altid koldt, da

man ikke isolerer husene. Den barske kendsgerning kom så meget bag på os, at vi flere gange måtte give Tina (Just Hahn) et kald og bede om lov til at købe enten flere tæpper eller gasvarmere. Vinteren har haft en konsekvens for projektet. Vi oplevede i høj grad, at sydafrikanerne går i vinterdvale, hvilket resulterede i, at det var en udfordring for nogle af klubberne at få folk til at kigge ud, når de reklamerede med filmvisning i den store betonblok længere nede af vejen. Det blev en stor del af evalueringskonferencen, og klubmedlemmerne var gode til at komme med kreative og alternative løsninger på problemet. Vores egen løsning var, at vi næste gang vil udsende ungdomsledere, når det er sommer hos den pågældende destination ☺

Nu er vi alle tre landet i Danmark, og selvom det er rart at sove i et varmt og isoleret hus, savner vi det univers, som vi blev en del af. Den sydafrikanske måde at prioritere livets værdier på, må siges at være meget anderledes. Ikke nødvendigvis optimalt. Herhjemme går alting så hurtigt, at det til tider er umuligt at følge med. Karriere, succes, penge og fart over feltet. I Johannesburg lever man i højere grad efter mottoet: Hakuna Matata; Hvad jeg ikke når i dag, når jeg måske i morgen – eller måske i overmorgen. Ingen af livsformerne er nødvendigvis bedre end den anden, men vi tre har lært, at en blanding ikke er helt skidt. Den livslæring/livserfaring har været hele rejsen værd.

Kia Rask, Astrid Lindgreen Hjerminde og Fredrik Dupont

Giffoni

Andre film og store stjerner

At 'møde' Nicolas Cage var helt klart en af de oplevelser, som gjorde stort indtryk på de fire unge mennesker, DaBUF sendte til Giffoni i år. Foto: Adam Spies

Min tur til Giffoni film festival, var en rigtig fed oplevelse. Som jury medlem så vi 8 film, en hver dag, det var interessant at se filmene, især fordi det var nogle andre film end dem, man er vant til at se, men nogle film man skulle tænke noget mere over og følge med i. Det var også spændende at se nogle af de internationale skuespillere som Nicolas Cage, Jessica Alba og Jean Reno. Det største minus var nok, at man også skulle se mange italienske skuespillere, som de fleste af os internationale jury medlemmer ikke kendte, og det foregik på italiensk, så man fik høretelefoner, der skulle oversætte og det fungerede ikke så godt efter min mening.

Efter filmene og spørgsmål og svar med skuespillere eller instruktører var

der mulighed for at gå ned i parken, hvor der var musik og hygge, jeg mødte mange nye mennesker, både italienere og internationale juryer ligesom mig. Man kunne også gå op i byen og købe mad og drikke. Vi blev hentet hver aften kl. 23:45 i Giffoni,

og turen hjem til min familie tog en time, så vi var ret sent hjemme.

Næste dag skulle vi møde kl. 13.00 ved bussen, hvor man skulle mødes med de andre og blive kørt til Giffoni fra Salerno. Når man kom frem, havde man cirka en halv time, før filmen begyndte, og efter en hurtig præsentation af filmen begyndte den.

Der var også nogle dage, hvor man havde fri, da var der mulighed for at tage en sejl tur til Amalfi hvor man kan komme på markedet og/eller bade. Man kan også komme ud at se byen Pompeji, som er en gammel romersk by, som er dækket af en nærliggende vulkans lava. Det var hyggeligt at bo hos en italiensk familie, de var rigtig søde og gode til en-

gelsk. Familien boede lidt uden for Salerno i en lille bjergby, hvor de levede af at lave keramik. Jeg boede hos Michelangelo, han havde en bror, som havde en amerikaner boende. Når vi ikke var på festivalen hyggede vi os med at spille bold og bade i Middelhavet. Alt i alt var turen til Giffoni en fantastisk oplevelse, som jeg varmt kan anbefale.

Emil Lybecker, Odense filmklub

På de følgende sider har Johanne, Josefine, Adam og Emil skrevet om deres oplevelser i Giffoni. På dabuf.dk kan man finde en reportage skrevet af Kim Bruun, som havde sit første møde med en international filmfestival i sommer. Han har også skrevet om de film, han så undervejs.

Giffoni

Venner for livet...?

Rejsen til Giffoni har på mange måder haft en stor betydning for mig. Den har ikke kun været en oplevelse for livet, den har også været en stor udfordring, som har været med til at styrke mig som person.

Jeg kom med til Giffoni via min veninde, hvis mormor, Tina, selv har deltaget. Det var en meget hurtig beslutning, og tiden gik stærkt.

Fredag den 13. juli mødte jeg vores leder Kim, hans kone og de tre andre danske unge, Adam, Emil og Johanne i lufthavnen. Jeg var meget spændt, og jeg var glad for ikke at skulle helt alene af sted, for det var meget grænseoverskridende i det hele taget bare at skulle af sted uden nogen man kendte. Men der gik ikke ret lang tid før vi blev som en lille familie og både spillede kort og kunne svare hinanden igen, hvilket virkelig har betydet meget.

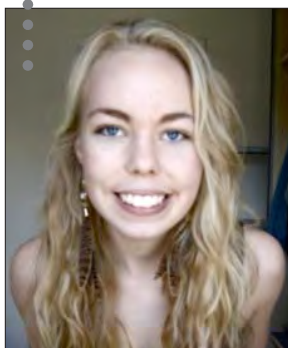
Nå, men vi mellemlandede i Tyskland og fløj derefter til Napoli, hvor vi skulle tilbringe den første nat på Hotel. Det var meget rart lige at have en dag at slappe af i. Så havde vi også tid til at se lidt af byen. Johanne og jeg var ret forbavsede over så meget opmærksomhed vi fik allerede i lufthavnen – det havde helt sikkert noget at gøre med vores lyse hår! Da vi havde sat vores ting på hotellet, tog vi alle sammen ind til byen i Napoli og spiste og gik lidt rundt. Det var super dejligt og varmt – slet ikke lige som i Danmark, hvor det regnede! Da vi så skulle hjem fik vi også nogle hyggelige frem-og-tilbage ture med metro, som vi snakkede om i lang tid efter! Om aftenen spiste vi så ude på terrassen og spillede kort, og herefter gik vi alle sammen i seng så vi kunne være friske til "den store dag".

Lørdag den 14. juli skulle vi så møde vores værtsfamilier og hold da op, hvor var jeg nervøs! Hjemmefra havde jeg skrevet lidt med den italienske pige jeg skulle bo hos, så heldigvis kunne vi godt genkende hinanden. Da jeg blev kaldt op, hilste jeg på hende, og herefter kørte vi så med hendes kæreste hjem for at sætte mine ting af. Hendes forældre var på arbejde lige den dag, men de var super søde og meget imødekommende. Det var noget jeg lærte om italienerne, at de er meget imødekommende!

Dagene gik med at se nogle film, stemme om dem og være til nogle møder med kendte skuespillere – både italienske, men også amerikanske som Nicolas Cage og Jessica Alba. Det var virkelig en oplevelse.

Dog må jeg indrømme, at jeg i starten var meget ked af det. Jeg havde fået at vide, at man godt kunne komme ud for, at ens vært bare smuttede eller gik for meget sammen med sine venner. Jeg prøvede alligevel at give det en chance, men det blev for meget for mig og det endte med, at jeg måtte flytte værtsfamilie over til Chiara, hvor den anden danske pige Johanne også boede. Her havde jeg det meget bedre og jeg er så taknemme-

• Josefine Koch.

Ikke alle unge tog hjem til et middagshvil, de hyggede i stedet i G-parken. Fra 2011.

lig for, at Chiara og hendes familie ville have endnu én boende.

I den tid jeg boede hos Chiara mødte jeg selvfølgelig også alle hendes venner som deltog i Giffoni og jeg mødte mennesker fra Venezuela, Schweiz, Holland, USA og jeg kunne blive ved. Alle sammen var utroligt søde og skønne mennesker.

Aftenene tilbragte vi i parken hvor der var høj musik og dans og engang imellem var der også koncerter på en anden plads som vi deltog i.

Der var en aften hvor 16+ jurorer – heriblandt Johanne, Chiara og jeg – var samlede i parken og spiste buffet. Det var rigtig hyggeligt!

En aften skulle vi sætte ild i nogle store lanterner, som så fløj højt op i luften. Det var virkelig smukt!

Alle de her indtryk, oplevelser, mennesker er noget der er så fantastisk, at det er meget svært at beskrive, man er nødt til selv at have været der for at forstå hvor fedt det er. Det jeg fortæller er kun en brøkdel af, hvordan det virkelig har været.

Afskeden er derimod noget af det hårdeste jeg har prøvet, i og med man har knyttet sig til alle de her mennesker fra forskellige steder i verden, som man måske aldrig kommer

til at se igen. Jeg var i hvert fald rigtig ked af at skulle af sted. Facebook har virkelig været en hjælp her! Jeg har skrevet med mange af dem, og fordelene ved at have venner fra andre lande er, at man måske kan komme og besøge dem og samtidigt kan de også komme og besøge dig!

Turen til Giffoni har været med til at styrke mit engelsk – man får virkelig øvet sig, det er sådan, at man kunne blive helt træt i hovedet engang imellem, så derfor var det rart, at der også var danskere man lige kunne snakke med. Samtidigt får man mange nye bekendtskaber – måske venner for livet, og man bliver helt sikkert også mere selvstændig. Der er så meget man går glip af ved ikke at tage af sted. Man skal bare være opmærksom på, at der er en del italienere som ikke er gode til engelsk, men udover det, så vil man få en fantastisk tur, hvis man vælger at tage af sted.

Giffoni 2012 vil aldrig nogensinde blive glemt. Jeg har mødt nogle fantastiske mennesker, oplevet en fantastisk kultur og har udviklet mig på så mange punkter.

- Tusind tak for denne fantastiske oplevelse!

Giffoni

Now is good – husk at nyde livet

I sommeren 2012 var jeg i Italien, til Giffoni Film Festival som Jury+13. Opgaven som jury er at se nogle forskellige film, og derefter vurdere dem og sig en hvilken du bedst kan lide.

For mig var det en kæmpe oplevelse. At være i et fremmed land, væk fra min familie. Og bo hos mennesker jeg aldrig have mødt før. Selve festivalen var også en meget stor oplevelse, alle jeg mødte på festivalen ville gerne lære mig at kende. Men også det at der er mennesker fra andre lande, ude i verden.

Jeg mødte blandt andet nogle fra Kina og Rusland og masser andre søde mennesker. Værten for jury +13, Manlio, var også helt fantastisk god til at underholde, når vi ventede på gæster, producere osv. Når filmene var forbi, var der forskellig slags underholdning. Blandt andet fest i parken, koncerter, skuespil og meget mere. Mange af de forskellige film gjorde stort indtryk. Blandt andet filmen 'Now Is Good'. Jeg har aldrig sidet i en biograf med så mange grædende mennesker. Men også vinderfilmen af festivalen *Frisson Del Collins* var god.

Filmen *Now Is Good* handlede om emnet kræft, som jo altid er sørgeligt. Men måden denne film var sat sammen på, var virkelig godt lavet. Med

en pige ved navn Tessa som ved, at hun skal dø, men ikke hvornår det vil ske. Hun laver en liste over de ting, hun vil lave, inden hun dør. Mens man følger hende, ser man også, hvordan hun udvikler sit syn på verden. Hun møder også drengen Adam, som starter med ikke at vide noget om hendes sygdom, men senere finder ud af det.

Og så er spørgsmålet jo, hvordan man elsker en, når man ved, at hun dør? Filmen ender jo med at Tessa dør, men man ser, hvordan livet er gået efter hun døde, og hvordan det ville have været, hvis hun ikke skulle dø. Jeg kan helt bestemt anbefale denne film, jeg skal selv se den igen, hvis den kommer til Danmark.

Now is good. Tessa sammen med sit (korte) livs elskede, Adam. Et gribende drama om en kræftsyg pige.

Når vi havde set film, kom der forskellige skuespillere på besøg. Der var både internationale og italienske skuespillere. Fra den italienske side kom Francesca Inaudi, Anita Caprioli

og Ale Franz. Fra den internationale filmverden kom blandt andre Jessica Alba og Nicholas Cage. Hvor vi kunne stille spørgsmål til dem om roller, film og inspiration.

Giffoni – here we come!

Sommerferien 2012 vil jeg aldrig nogensinde glemme! Det har uden tvivl været den fedeste sommer, med de vildeste oplevelser til Giffoni Filmfestival. Det var en helt unik tur med glæde, søde mennesker, gode film, lækre koncerter, det bedste sammenhold og mange afskedstårer ved festivalens afslutning. Det var de bedste 10 dage nogensinde, meget tæt på det bedste jeg nogensinde har oplevet. Jeg må indrømme, at jeg var lidt nervøs i starten. Det med at skulle bo hos en fremmed familie, i et fremmed hus, var jeg ikke helt vild med. Min nervøsitet gik dog meget hurtigt over, da jeg mødte familien og pigen jeg skulle bo hos. Familien var noget af det sødeste, og Chiara, pigen jeg boede hos, fik jeg meget hurtigt knyttet et tæt bånd til. Vi har stadig kontakt næsten hver dag, og vi har snakket om at ses i næste ferie. Den anden

danske pige, Josefine, der også var med, fik jeg også et rigtig godt forhold til, da hun også flyttede ind hos Chiara nogle dage efter mig.

Selve filmfestivalen var virkelig fantastisk. Det fungerede godt og der var styr på tingene. Temaet i år var "Happiness", og filmene, der var valgt, passede rigtig godt til. Den røde løber blev gæstet af nogle af de helt store skuespillere som Nicholas Cage og Dianna Agron, samt en masse kendte italienske skuespillere. Det

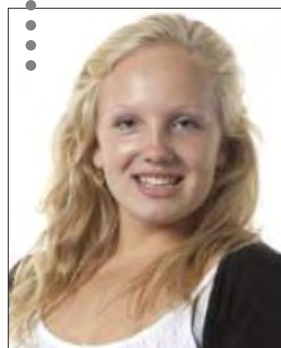
var rigtig imponerende at se. Rundt omkring på festivalpladsen blev vi kun mødt af glade mennesker, og hvis man havde brug for hjælp, var der vagter delt ud over pladsen, og det synes jeg, var rigtig betryggende. Dagene varede fra kl. 9.30 om morgenen, og sluttede omkring kl. 19 om aftenen, hvorefter der var koncert på et nærliggende stadion, eller musik og hygge i et parkanlæg lige ved pladsen. Det var en super måde ligesom at slutte dagen af på, og snakke og hygge med alle de nye mennesker, vi mødte.

Det var det bedste team, der var med fra Danmark, og jeg er rigtig taknemmelig for, at jeg fik chancen for at komme med. Det har alt i alt været en helt fantastisk tur, og jeg er virkelig ærgerlig over, man kun har mulighed for at deltage dette ene år.

Adam Spies

Johanne Hersbøll Fonager

40 år fejret for fuld skrue

Brørup Børne Bio slog dørene op fra morgen til nat.

Det er altid værd at fejre, når en filmklub har eksisteret i 40 år, men der måske endnu mere grund til at kipe med flaget, når man kan holde klubben gående i et forholdsvis lille samfund som Brørup i det sydlige Jylland.

Den gamle Brørup Kommune kunne mønstre ca. 5000 borgere, og så er det vel ganske imponerende at op mod 500, altså hver tiende, er medlem af børnefilmklubben.

"Vi er altid blevet taget godt imod på skolerne. De kan være trætte af mange foreninger, der forsøger at få kontakt den vej, men filmklubben er de altid parat til at hjælpe," siger formand Jørgen Daugaard Pedersen.

Bestyrelsen i børnefilmklubben har fordelt opgaverne klart på de enkelte

medlemmer, så alle ved, hvem der tager sig af hvad, og så der ikke er enkeltpersoner, der sidder med det hele. "Det tror jeg betyder meget for at vi stadig er her. For en del år siden var der enkelte bestyrelsesmedlemmer, der sad med mange opgaver og i mange år. Jeg har selv siddet i bestyrelsen nu i seks-syv år, men vi har en god udskiftning, og det betyder meget," siger formanden.

Jubilæet var også lidt af en opgave for bestyrelsen, men det forløb fremragende. I løbet af lørdag den 22. september blev der vist film hver anden time fra kl. 10 om formiddagen til den sidste visning kl. 22 om aftenen.

"Det var gratis for alle at se film den dag, og der var slik eller popcorn til de yngste, mens de store om aftenen fik

pizza med i arrangementet. Vi var lidt spændt på, hvor mange der kom, for den lokale ugeavis fik ikke formentalen med i tide, men der kom alligevel en hel del. Der var næsten fuldt hus til første visning. Så faldt det lidt i løbet af dagen, men de største, som vi ellers har svært ved at få fat i, mødte talstærkt op til de sidste forestillinger. Det var rigtig fint," siger Jørgen Daugaard Pedersen.

Han fortæller med begejstring at de store ligefrem rejste sig og klappede, da filmen var slut.

I det hele taget er der begejstring at spore i Brørup.

"Filmklubben fortsætter, fordi det er et godt sted at komme i biffen for første gang. For de yngste klasser er vi nok lidt en lørdags-sfo. De handlende i

Mads Würtz

Brørup bemærker det også, når vi har visning, at der så er flere voksne, der kommer i butikkerne lørdag formiddag," konstaterer han.

Berlin Filmfestival (Berlinale) 2013

Her du lyst til at deltage i en filmfestival, så er Berlinalen et oplagt mål

Har du alene eller sammen med familie og/eller klubmedlemmer ønske om at komme til Berlin, så er det nu planlægningen skal begynde.

Vi har igen i år reserveret værelser på vores "stamhotel" Best Western Hotel President.

Da ønsket hos DaBUFs medlemmer gennem mange år har været at kunne deltage fra lørdag til onsdag, er dette også, hvad der er forhåndsreserveret til i år. Dvs. fra lørdag d. 9. februar til onsdag d. 13. februar 2013. Men der er mulighed for at rykke på såvel ankomst som afrejsetidspunkt, hvis dette ønskes, såfremt sekretariatet får hurtig besked.

Hotellet ligger meget centralt i forhold til de store biografer, hvor filmforevisningerne foregår. Priserne er de samme, som foregående år, bortset fra en ekstra opredning, der er steget lidt.

DaBUFs medlemmer betaler pr overnatning:

Db. værelse med bad og toilet:

EUR 100,-

Enk. værelse med bad og toilet:

EUR 85,-

Et barn til og med 12 år, som bor i forældrenes værelse, er gratis. Andet barn samt børn over 12 år koster EUR 45,- pr overnatning. Det er samme pris for en ekstra voksen.

I prisen er inkluderet morgenmad samt brug af indendørs fitnessrum med sauna, dampbad og spa, drikkepenge og moms. Kaffe, te og varm chokolade er frit tilgængelig på værelserne, og der er fri internetadgang på hotellet.

Som læsere af Pråsen har I sikkert læst tidligere berlinfareres begejstrede beretninger, men vil I have yderligere oplysninger, kan I kontakte nogle af de klubber, der har deltaget. Oplysninger fås på Sekretariatet, eller I kan kontakte DaBUFs bestyrelsesmedlem Susanne Rørvig 86 88 20 16.

Tilmelding til DaBUFs sekretariat (Liselotte) senest torsdag d. 13. de-

cember 2012, men jo tidligere I reserverer, jo større chance er der for, at vi kan opfylde jeres ønsker.

Sekretariatet står kun for værelsesbooking, så husk derfor, at I selv skal reservere tog, bus eller flybilletter til Berlin.

Gør det i god tid, da det så er muligt at få meget billige billetter.

Læs mere om Berlinalen på: www.berlinale.de

LB / Sekretariatet

En hamre med bagslag

Lokal biografdirektør stillede en række krav til filmklubbestyrelsen og endte med at smide dem på porten. Men klubben er lykkes at finde en alternativ biograf i området, som har taget imod dem med kyshånd

I Gentofte nord for København ligger Gentofte Kino. En biograf med adskillige årtier på bagen og en biografdirektør med mange år i branchen. Her havde også Gentofte Børne- og ungdomsfilmklub, (BUF) til huse gennem flere end tre årtier. Men sådan skulle det ikke vedblive med at være, for biografdirektøren er en kras herre, som ikke holder sig tilbage for at opstille krav til den lokale børnefilmklub, som ikke kun er vanskelige at honorere – men også svære at håndtere.

I 1978 mødtes en række mennesker til et fælles møde på Danmarks Akvarium. Her enedes man om, at stifte BUF – og som talt så gjort. Klubbens første og mangeårige formand var Kirsten Meurs-Gerken – og hun varetog klubarbejdet med akkuratesse og vedholdenhed. For nogle år siden trak den aldrende dame sig tilbage og overlod roret til en ny generation af bestyrelsesmedlemmer, som med samme ildhu fortsatte det arbejde, der blev startet tilbage i slutningen af 70'erne.

Gennem årene regner man med, at omkring 20.000 børn fra Gentofte og omegn har været inde i biografen og se de film, som filmklubben har præsenteret år efter år.

I dag ligger medlemstallet på omkring 2100 børn og unge, som er medlem af klubben – men filmene vises ikke længere i Gentofte Kino –

men derimod i det store biografkompleks, som hedder Kinopalæet og som ligger i hjertet af Lyngby (alternativ i Lyngby Kulturhus) kun et par kilometer fra den gamle Gentofte Kino.

Problemerne spidsede til

Allerede for et par år siden startede der med at komme knas i samarbejdet mellem filmklubben og biografdirektøren. Problemerne kan synes at være petitesseagtige – men efterhånden udviklede tonen sig på en måde, der nærmest havde karakter af en underskoleklasse med en gammeldags hårdtslående lærer, som stillede krav, der var meget snærende for samarbejdet.

Formanden Helle Harremoes fortæller: – Biografdirektøren stillede bl.a. krav om, at forældrene ikke måtte følge børnene ind på deres plads i biografen – og det var især en torn i øjet på ham, at enkelte forældre blev under forestillingen og dermed så film "gratis", som han udtrykte det. Et andet problem var, at børnene skulle have den samme plads fra forestilling til forestilling. De måtte ikke bytte pladser da det sled for meget på sæderne og læskedrikke var bandlyst inde i biografen. Vi skulle ligele-

• Flemming Riedel

des betale et par af hans folk som ekstra "ordensvagter", da han ikke mente, at foreningens frivillige var i stand til at holde den nødvendige ro under enhver forestilling. Ved flere lejligheder overfusede han bestyrelsesmedlemmer for ikke med magt at have forhindret forældre i at gå ind i salen.

Ud til højre -og ind til venstre

Bestyrelsen gav efter for alle biografdirektørens krav: Både de rimelige – og især de urimelige. De var optændt af at drive en børnefilmklub og mindre optaget af at have konflikter med biografdirektøren. Men uden yderligere varsel fik bestyrelsen pludselig besked på, at når forårets sidste forestilling var "kørt", så var klubben ikke længere lejer i biografen.

Nu var gode råd dyre – skulle man lukke klubben og slutte næsten 35 års frivilligt arbejde? Heldigvis var bestyrelsen ikke til sinds at give op og man indledte i stedet forhandlinger med den nærmeste biograf, som altså er Kinopalæet og en af Nordisk Films mange biografkomplekser i Danmark.

- Vi har fået opfyldt alle vore ønsker uden nogen former for problemer – og økonomisk er vi ikke blevet ringere stillet, fortæller en glad og stolt formand for BUF.
- Det kan naturligvis undre, at Gentoftebiografens direktør søgte at spænde ben for os og endte med at smide os ud. Vi betalte immervæk omkring 156.000 kroner om året for leje af hans biograf – penge som han har mistet nu.

I eftersommeren lød jungletrommerne i Gentofte, fordi der var udsendt et filmprogram, som øjensynligt var

udgivet af den gamle hæderskronede børnefilmklub i kommunen, nemlig BUF – men det var ikke tilfældet. Det var biografdirektøren, som havde etableret sin egen filmklub med navnet GUF og som skrev ud til skolerne, at der blot var tale om en ny bestyrelse og et nyt navn, men ellers var alt ved det gamle.

Gentofte Børne- og Ungdomsfilmklub, BUF havde sendt deres program ud til skolerne en uges tid før biografdirektøren – og på flere af skolerne var forvirringen total.

Heldigvis lykkedes det BUF at fastholde næsten samtlige medlemmer, samt tegne nogle flere medlemskaber blandt de børn i Lyngby, som med klubbens fremtidige virke i Kinopalæet fik mulighed for at opleve en filmklub indefra.

I Gentofte Kino lykkedes det ikke at tegne mere end fem hundrede medlemskaber til biografens "nye" filmklub – og i bestyrelsen for BUF gætter man på, at biografdirektøren langsomt må erkende, at 500 medlemmer ikke giver det samme i indtægt som 2.100 børn og unge kan. Men det er naturligvis biografens egen sag – i BUF er man blot glad og lykkelig over, at biografdirektørens forsøg på at skyde filmklubben i sænk med flere mere eller mindre fine tricks ikke er lykkedes.

- Denne sæson ser ud til at blive helt på niveau med de foregående års medlemsniveau, og vi ruster os stærkt til næste års sæson, slutter formanden Helle Harremoes – og tilføjer: Og så må biografdirektøren selv klare sig ud af sine selvskabte problemer og se, hvordan han får sin økonomi til at hænge sammen.

fler-

Dokumentaren i filmklubben

Kapringen. Et glimrende eksempel på hvad det giver til en film at tage den med ud i virkeligheden. Størstedelen af filmen er optaget on location i piratfyldt farvand og i et firma, som har været udsat for kapring. Nordisk Film

Dokumentarfilmen er inde i en voldsom udvikling. På tv fylder de forskellige dokumentar-formater en stor del af sendefloden, men særligt dokumentarfilmen er inde i en storhedstid, hvor også de dansk producerede film fylder meget i det internationale filmbillede. De vinder store priser, trækker publikum i biografene og er dagsordenssættende.

Virkeligheden i fiktionen

En markant tendens i dokumentarsammenhæng er *hybridfilmen*. Det er en betegnelse, der bruges om de film – eller det felt – der ligger mellem fiktionen og non-fiktionen, altså et sted mellem fiktionen og 'virkeligheden'. Der er en tendens til, at man i disse år leger med forholdet mellem fiktion og virkelighed, og grænserne for, hvornår noget er virkelighed eller måske bare et billede på en mulig virkelighed, udviskes. Vi ser det på tv, i doku-soaps og realityprogrammer,

hvor virkeligheden iscenesættes, men vi ser det i høj grad også inden for filmens verden, hvor der i øjeblikket 'eksperimenteres' med at bruge virkeligheden i fiktion. Nogle af tidens mest markante eksempler er film af de to instruktører Tobias Lindholm og Michael Noer, der med filmen *R* lagde sig ud med fiktionen ved at filme i virkeligheden – dvs. bruge rigtige personer (ikke skuespillere) og autentiske miljøer til at skildre livet i et fængsel. Ligeledes har Tobias Lindholm lige nu stor succes med sin anmelderroste film *Kapringen*, som netop også gør brug af virkeligheden for at få fiktionen til at fremstå mere virkelig. Inden for børne- og måske især ungdomsfilm er Mads Matthiesen et rigtig godt eksempel. I sine kortfilm *Cathrine* (2008) og *Dennis* (2007) gør han også brug af amatørskuespilleren, for at fremme den realistiske tone. Og senest har man set eksempler på hybridfilmten-

densen i den svenske film *Play* (2011) af Ruben Östlund. Udover at tage udgangspunkt i virkelige hændelser benytter *Play* sig også i nogle scener af en meget dokumentarisk filmisk stil.

Den forskønnede virkelighed

Det store spørgsmål må derfor være: hvorfor denne tendens? Hvorfor stammer behovet for at lave film så tæt på virkeligheden i indhold, og på

Mere virkelig end virkeligheden selv. Dokumentaren trænger sig ind på os med sin insisteren på at være ægte

nogle punkter også i stil? Eller rettere: hvad er det virkeligheden kan, der gør den så interessant at bruge på film? For os, som lever ude i denne virkelige verden, burde svaret ligge lige for. Det er, fordi virkeligheden i mange tilfælde langt overgår fantasien og fiktionen. Fordi virkeligheden er påtrængende, den er nærværende, den er insisterende. Den er lige dér – og vi er midt i den. Så derfor giver det vel også god mening at stille spørgsmålet, om virkeligheden – eller dokumentaren så ikke bør have en plads i filmklubberne? Skal vi ikke også af og til rive børnene ud af Disney-universet og stille dem midt i det, de selv er en del af. Et univers, hvor der ikke altid er en last-minute-rescue, eller en Prinsen på den hvide hest, der kommer og redder prinsessen til slut, og får det halve kongerige, eller hvor Per og resten af familien, inkl. Onkel Anders, får løst problemerne og bryder ud i sang. Er det fordi, vi er bange for virkeligheden, og ønsker vi i nogle tilfælde at skåne børnene for sandheden? Jeg har ikke noget endegyldigt svar, men jeg har et ønske om, at vi lærer vores medlemmer at se og holde af dokumentarfilm, så de ikke går ud i livet med en forventning om, at enden altid er god, og at der altid er en sang til slut.

Mette Wolffhagen Linnebjerg

Anmeldelser

Til Far – en bid af virkeligheden

Har man lyst til at bruge dokumentaren i filmklubregi, er et godt bud at vise Mathias Broes korte dokumentarfilm *Til Far* (2010, 13 min.). Det er en meget personlig fortælling om et liv med en alkoholiseret far, og om hvad det betyder for et barn/ en ung mand, når det må erkendes, at livet har taget en drastisk drejning, og at ens far har valgt alkoholen fremfor familien. Filmen er et selvportræt, instruktøren har filmet sig selv og sin far, og den giver derfor et ærligt, men også meget barsk billede af, hvordan det er at leve med alkoholen tæt på livet. Filmen er bygget op omkring scener, hvor vi dels ser Mathias sam-

men med sin far – nogle gange er faren fuld og overgear, andre gange er han sentimental, men tydeligt er det i alle scenerne, at han er en mand, for hvem hverdagen ikke længere er, som den burde være. Side-løbende er der scenerne, hvor Mathias betror sig hudløst ærligt til kameraet. Det virker meget stærkt, når han fortæller om alle de overvejelser han har haft omkring, hvorvidt faren skulle være en del af hans liv, de mange skuffelser og alt det, faren har ødelagt for familien. Bag den rå realisme i den meget upolerede filmiske stil, mærker man den kærlighed, der er tilstede. "Han vil jo altid

Mathias Broe giver et hudløst ærligt billede af forholdet mellem far og søn.

være min far", siger Mathias et sted i filmen. Og når man ser scenerne, hvor Mathias og hans far er sammen,

forstår man godt, hvilket frygteligt dilemma, Mathias har stået i, da han som (stort) barn har skullet vælge, om han kunne acceptere en far, der ikke længere lever op til det, en far skal, men som dog stadig er hans far. Filmen er barsk men også midt i al sin grusomhed smuk, fordi den viser et ærligt (og på samme tid også kærligt) portræt af et far/søn-forhold.

Filmen vandt prisen som bedste dokumentarfilm i YOUNG:DOX konkurrencen i 2011. Den kan ses på Filmstriben.

Mette Wolfhagen Linnebjerg

Fini

Igennem en dag følger man den ældre elskelige mand, Fini. Fra han modstræbende står op om morgen, til han slukker lyset om aftenen. Efterhånden går det op for én, at Fini ikke er helt som elskværdige ældre mænd er flest. Uden det bliver italesat indser man efterhånden, at Fini lider af en eller anden form for senilitet. Han står lidt for længe under barberingen, hans vej ud af sengen er lidt for ustruktureret, hans morgenritualer i det hele taget en anelse ved siden af.

Ganske rigtigt bliver Fini hentet til en form for værested for ældre med mental funktionsnedsættelse. Og her opstår situationer af så grundlæggende komisk tilsnit, at det ikke kunne tilrettelægges i en fiktionsfilm.

Fini spiller bordtennis med en af de andre ældre, på et tidspunkt uden

bold, da ingen af dem vil hente bolden, efter den er faldet på gulvet. Fini gemmer sig bag en dør og er på den måde til hans modspillers store overraskelse fuldstændig forsvundet. Det er ikke særlig sjovt på skrift, men det er det i filmen.

Filmen er optaget af fotograf Jacob Schulsinger som er barnebarn af Fini. Han har klippet filmen til et poetiske og kærligt portræt, hvor man tydeligt fonemmer, den mand, Fini har været en gang. Styrken i dokumentaren er helt klart, at Fini får plads til at folde sig ud i al sin uærbødige charme. Han har været en festlig og uhøjtidelig mand, fornemmer man i glimt og i længere stræk. Men nu er han et menneske i klørne på en sygdom, som ikke tillader ham at huske, hvad han har lavet få timer forinden. Tydeligst kommer det til udtryk inden Fini skal i seng; han finder en bog om en

Fini under morgenbarberingen. Lige lidt for entusiastisk og vedvarende.

luftfotograf, og læser gentagende gange bagsidetekster højt – tilsyneladende uden at ænse, at han lige har læst det selv samme. Her synes selv hans kone at have fået nok.

Fini står og vibrerer med en nerve og et nærvær, fiktionen aldrig ville kunne mønstre. Dens største svaghed er samtidig en af dens væsentligste styrker: Manglen på en dramatisk

fortælling. Vores liv er nøjagtigt lige så banale som en dag i Finis liv. Her er ingen opløsninger af konflikter eller forløsning af spænding. Og det ville aldrig kunne gå i en fiktionsfilm.

Fini er et stærkt portræt af en mand, som var og som nu er en skygge af sig selv. Men selvom Fini fylder rollen perfekt ud, kom en Bodil aldrig på tale. Han er jo bare sig selv.

Kim Bruun

Møde i internationalt regi

Fredag den 21. september holdt IFFS (International Federation of Film Klub Societies) Nordic groupe møde i London. Der deltog klubfolk fra Danmark, Norge, Sverige, Irland og England. Mødet havde til hensigt at styrke samarbejdet mellem landene. Det var det absolut første møde i denne gruppe, så det var spændende, om vi havde noget at sige hinanden. Danmark, Norge og Irland havde snakket sammen til mødet i IFFS i 2010.

Vi begyndte mødet med at fortælle om vores forskellige organisationers struktur. Det var meget interessant, vi havde meget forskellige betingelser og måder at gribe tingene an på. Maeve, som er tovholder for gruppen, vil samle det skriftlige materiale, vi hver især sender om vores organisationer og derefter sende det til os alle. Når det kommer, vil I høre mere om de andre landes måde at organisere sig på.

Vi blev hurtigt enige om, at der var områder, vi kunne udvikle sammen, alle var meget interesseret i vores arbejde omkring filmklubber for børn og unge. Vores folder på engelsk kom endnu engang til sin ret. Vi snakkede også om at udveksle kortfilm eller rettere få lavet en DVD med kortfilm fra alle landene (helst taleafhængig), som så kunne vises i klubberne.

Lørdag og søndag var der møde i British Federation of Film Societies (BFFS), det var deres årsmøde med generalforsamling og prisuddelinger. Lørdag startede med en filmen *No* om Chile og hele historien op til diktatorens fald. En fantastisk film.

Derefter var der foredrag om, hvor-

dan børn laver deres egne film. Foredragsholderne havde arbejdet i skolerne, og startet fra børnene var 7 år. Det var lærerne, der vejledte børnene og deres idégrundlag var, at alle voksne kan vejlede, også selvom man ikke er filmmenneske. Vi så nogle af de 4 minutters film, der var blevet lavet, de var gode. De havde henvisning til flere websider, man kan bruge, men de er alle engelske – selvfølgelig.

Det er et meget interessant perspektiv, at de allerede starter fra 7 år og de sagde, at det er nemt. Tina Klemmensen tager rundt her i Danmark og laver små film med børn, det var måske noget at tage fat på. Hun siger, at al ting omkring det at lave små film er blevet uendelig meget nemmere end bare for et par år siden.

Aftenen sluttede med uddeling af 11 priser under overskriften "The Film Society of the Year Awards". Jeg var meget imponeret over alle de kategorier, de havde fundet på, og vil da også tage med til DaBUFs bestyrelse, om vi skal kopiere nogle af dem.

Dagen sluttede der, der var ingen fælles middag eller fælles hotel, alle måtte sørge for sig selv. Danmark, Norge og Sverige gik ud og spiste sammen og snakkede meget mere filmklubarbejde.

Søndag startede med foredrag om kommunikation på de sociale medier. Der var nogle, som havde rigtig godt fat i at bruge medierne, men det store råd var "definer, hvad I vil have ud af at bruge mediet og målret derefter anvendelsen efter det." Hvis man ikke ved, hvad man vil, er det tomme slag i luften, som aldrig giver bonus. Det, synes jeg, lød helt fornuftigt.

Nordic groupe møde i London september 2012. Atle Norge, Marie og Astrid Sverige, Maeve Irland, Debbie England og Tina Danmark.

Andre råd var:

- Man skal være hvor menneskene er
- Man skal ikke forvente, at folk aktivt besøger ens webside
- Bliv ved med at sende ting til dem
- Engager folk
- Stop aldrig
- Lav konkurrencer; det virker også selvom præmien er et badge eller noget andet småt
- Man skal have både Twitter, Facebook, YouTube, blog og e-mail

Det er vist ikke helt lovligt at lave konkurrencer på de sociale medier, mente nogle, men så kan man lave et link til egen hjemmeside med konkurrence.

• Tina Just Hahn

Dagen sluttede for mig med et kortfilmsprogram. Det var også hjemmelavede film i meget svingende kvalitet.

I pauseme var der meget aktiv snak folk imellem, akkurat som hos os. Flere var da også nysgerrige på, hvad vi var for nogle størrelser. Igen var der megen interesse for vores erfaring med klubber på børne- og ungdomsfilm området. I England findes der kun én børnefilmklub, den ligger i Lewes. Der bliver skam vist film for børn, men det var på skolerne i skoletiden og ikke i klubregi. Også her var vores folder en stor succes, jeg havde kun 50 med (vi fik først deltagerlisten da vi kom) og vi var over 100, ja sådan kan det gå. Klubben i Lewes ville meget gerne holde kontakten med os og udveksle erfaring med os, det var jeg selvfølgelig med på.

BFFS var også interesseret i at fortsætte snakken om børnefilmklubber, så det bliver interessant.

Alt i alt en meget lærerig weekend.

Så er der film i morgen

Det er en fantastisk service at få påmindelsen direkte i lommen.

Buster i Holstebro har i år, som foresøg, indført en ny service til medlemmerne, nemlig sms-besked.

Alle klubbens medlemsskaber bliver solgt på nettet, og her har medlemmerne mulighed for at krydse af, om de ønsker at få sms-besked forud for hver filmweekend. Langt de fleste har sagt ja, så det er mange hundrede sms'er, der skal sendes ud.

Det vil naturligvis være en håbløs opgave at gøre via klubbens egen mobiltelefon, men firmaet fri-sms har været en stor hjælp. Her har vi, for 2000 kr., købt os til at kunne udsende ikke mindre end 12000 sms'er, oven i købet med en aftale om, at hvis vi ikke bruger dem alle i indværende sæson, kan vi få lov at overføre resten til næste sæson.

Firmaets flinke medarbejder har hjulpet med at konvertere listerne med

telefonnumre til det rette filformat. Nu ligger hver af vores medlemsseriers numre i hver sin liste på en hjemmeside, og så er det blot at vælge den rette liste, skrive en sms, og beslutte sig for, hvornår den skal sendes ud. Det vil reelt sige, at alle planlagte sms'er kan skrives tidligt på sæsonen.

SMS-systemet blev første gang anvendt til første filmweekend for nylig, og flere forældre gav udtryk for, at de netop via sms'en var blevet mindet om at det var nu, der var Buster.

Vel koster servicen penge, men via den nye kontaktmulighed kan vi nu få fat i medlemmerne, hvis der opstår ekstraordinære situationer, og vi får en masse goodwill blandt moderne forældre, der efterhånden vænnes til, at alt fra frisøren til børnehaven sender sms-besked.

Mads Würtz Gammelmark

DaBUFs bestyrelse

Tina Just Hahn (formand)
Mobil DaBUF: 2523 4170
E-mail: formand@dabuf.dk

Kim Bruun (Næstformand)
Mobil: 2517 8367
E-mail: kim.bruun@skolekom.dk

Lars Steinbach (Kasserer)
Mobil: 2344 8899
E-mail: kasserer@dabuf.dk

Flemming Riedel
Mobil: 60716368
E-mail: flemming.riedel@yahoo.com

Marc Honoré (Ung.suppleant)
Mobil: 3070 3188
E-mail: honoremarc@gmail.com

Stine Nielsen (Ung.medlem)

Mathilde Fruergaard
Mobil: 2859 1385
E-mail: mafruergaard@gmail.com

Tone Mygind Rostbøll
Privat: 61463918
E-mail: tone@tone-film.dk

Susanne Rørvig
Mobil: 2733 1878
E-mail: rorvigsalling@c.dk

Mads Würtz Gammelmark

En del af filmskatten...? Rabbit-proof Fence

Molly, Daisy og Grace ved hegnet, som, om alt går vel, kan vise vejen hjem til deres mødre. *Miracle*

Som en eller anden måske har regnet ud, forsøger jeg på denne plads at komme igennem listen over Verdens Bedste Børnefilm. En slingrende og ujævn rejsen gennem børnefilmens historie skrevet af en glad amatør. Og en rejse som snart nærmer sig sin afslutning, fordi store dele af filmskatten er svært tilgængelig.

Nyeste film på listen over de angiveligt bedste børnefilm verden har set, er *Rabbit-proof Fence* fra 2002. og allerede her melde en bekymring sig; for hvad med alle de magiske film, som er kommet til efter dette tidspunkt?

En hvis afstand i tid er vel sagtens påkrævet, inden man kan ophøje en film til at være blandt Verdens Bedste – den skal modstå tidens tand og den umiddelbare begejstring, før man kan bedømme den med den slags alen, som Verdens Bedste er gjort af. Men det er alligevel svært at forestille sig, at *intet* fra de sidste ti år er mindst lige så godt som noget af det fra listen. Filmen er baseret på den autentiske historie om tre pigers oplevelser i 1930'ernes Australien. Molly, Daisy og Grace bliver på hjerteskræende vis taget fra deres mødre for at blive 'opdraget' til at blive gode civiliserede hvide. Pigerne er 'halvblods' og der-

med er der håb for, at de kan blive 'rigtige hvide' – i løbet af et par generationer. Derfor bliver de sendt til en anstalt til opdragelse af 'deres slags'. Pigerne nægter at indordne sig, og under 14-årige Mollys ledelse finder de vej hjem langs det kaninhegn, som har givet filmen titel. En tur på omkring 2.400 km.

Med tanke på danskernes skammelige behandling af grønlandske børn (skildret knap så vellykket i *Eksperimentet* fra 2010), forstår man, hvad de gode briter var drevet af. Når filmen til trods for dette meget voksne tema opnår status som børnefilm, er det, fordi den loyalt fortælles fra pigernes synsvinkel. De voksne er beskrevet som ondsindede og i bedste fald ignorante. Allerede da pigerne bliver taget fra deres mødre, er stemningen slået an, og vi er ikke i tvivl om, hvor sympati-en skal ligge. Men for at understrege pointen er alle scener med repræsentanten for det modbydelige system, Mr. Neville (Kenneth Brannagh) optaget fra skæve klaustrofobiske vinkler. Han er en mand fanget i et system, han nok ikke selv til fulde forstår. I modsætning til ham er pigerne overvejende optaget i naturen på hjemmehavet i det storslåede sceneri den australske 'out-back' udgør. En organisk og rummelig setting, som selvfølgelig også rummer risikoen for en pinefuld død.

Rabbit-proof Fence er bestemt værd at se og at gense. Skuespillet er hjertegribende og billederne er bjergtagende.

Men det kunne også være interessant at få åbnet øjnene for andre børnefilm (eventuelt også nyere end den forhåndenværende). En tanke kunne være at have årlige afstemninger blandt alle os, som formidler film til børn og unge.

Mere om det på et senere tidspunkt.

Kim Bruun, redaktør